

ев. Ако бѣше жива по койная твоя майка.

Бон. Искахъ да бѣше майка ми жива та нека ты да си ся пукнала.

ев. Преблагодаримъ на любовь-та ти.

Бон. Безумная.

ев. Не е за терпѣніе.

Бон. Иди ся.

ев. Да, отхождамъ си. (увѣрена самъ, раскаянъ е защо-то съ Памела ся е женилъ. Така Правятъ мужіете; докле са любовници, слезы, охканія, отчаянность, а като ся женатъ станатъ діаволи и звѣри. (на себе си, отхожда.).

СЦЕНА ТРЕТАЯ.

Милордъ Бонфилъ самичакъ.

Бон. Не е чудно іеври да е повече отъ кадѣ Памела, нежели отъ кадѣ мене. Жените иматъ по между си взаимно едно со-страданіе, когда-то ся стараятъ предъ насъ честь-та си да запазятъ Освѣнь това іеври все-гда е обычала Памела, и ако е преданна на мене токмо за своя-та полза, повече е на нея за любовь. Все това мя прави да не я вѣрувамъ. И като ся подозрѣвамъ верху іеври,